

Áhítat – 2021. 02. 15.

Rászedtél, Uram, és én hagytam, hogy rászedj. Megragadtál, és hatalmadba ejtettél. Nevetnek rajtam egész nap, és engem gúnyol mindenki. Akárhányszor megszólalok, kiáltanom kell és hirdetnem, hogy erőszak és elnyomás uralkodik. Az Úr igéje csak gyalázatot és gúnyt szerzett nekem egész nap. Azt gondoltam, nem törődöm veled, nem szólok többé az ő nevében. De perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam. (Jeremiás 20: 7-9)

Jeremiás próféta szenvedélyesen perel Istennel ebben az igében. Úgy látja, hogy Isten csapdát állított neki, amikor prófétájává tette. A hirdetett ige csak bajt hoz rá szüntelen. Bántják, üldözik érte. Folyamatos életveszélyben adja tovább a rábizott ígét. Ha pedig azzal próbálkozik, hogy elhallgat, és nem prófétál többé, még ennél is elviselhetetlenebb lesz a helyzete. Akkor pedig a ki nem mondott ige olyan lesz, mintha a csontjaiba zárt tűz volna: belülről emészt meg. Valami ellenállhatatlan belső kényszer miatt hirdetnie kell az ígét, akármilyen következményekkel is jár, másképp testileg-lelkileg tönkremegy. Ráébred, hogy egyszerűen nem cselekedhet úgy, ahogy szeretne, hanem csak úgy, ahogyan prófétává tevő Istene parancsolja.

Jeremiás belső küzdelmei reánk, Jézus Krisztus népére nézve is tanulságosak. Reánk, egyházunkra, gyülekezetünkre is az ige hirdetését bízta Urunk, Jézus Krisztus: „*Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.* (Máté 28:19-20) A keresztyénség létét soha nem az üldöztetések veszélyeztették. Sőt, inkább olyankor volt a hirdetett ige igazán győzelmes. Már a keresztyénség első századainak az üldöztetéseiben megszületett a felismerés: „*A keresztyének vére magvetés.*” Mert az történt, ami alább Túrmezei Erzsébet versében áll:

*Azok sorában, akik énekelnek,
van kemény férfi, félnék, gyenge gyermek,
roskadt öreg, remegő szívű asszony...
De nincs perc, hogy e himnusz elhallgasson.
Mert szájról szájra, szívről szívre kel.
Némíts el egyet, ezer énekel.*

Hanem inkább mindig olyankor sorvadt a hívő nép a maga árnyékává, amikor önmagába és a templomaiba zárta be az Evangéliumot, és magánüggő nyilvánította a Krisztusba vetett hitét. Itt vegye át a szót ismét az idézett vers üzenete

*Énekelni, kezdeni kellene,
hogy munkám, harcom, életem, halálom,
minden szavam, minden szívdobbanásom
ezt, ezt az egyet zengje szüntelen!
szolgálattal, étellel és halállal
ma is: „Hit által! Hit által! Hit által!”*

Indítson lelkesítő énekünk imára:

*Ébredj, bizonyágtévő Lélek!
A várfalakra örök álljanak,
Kik bátran szólnak harcra készek,
Ha éj borul le, vagy ha kél a nap.
Hívásuk zengjen messze szerteszét,
Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!*

*Ó, bárha lángod fellobogna
S ébredne föl sok nemzet fényinél
Ó, bár sok szolgál, sarlót fogva,
Aratna, mígnem leborul az éj!
Urunk, e roppant, ért vetésre nézz:
A munka sok, a munkás oly kevés!*

*Küldd útra hírnökid csapatját,
És adj erőt onnan felül nekik,
Hogy veszni a pogányt se hagyják,
És szerteüzzék Sátán seregét.
Országod jöjjön el minél előbb,
Hirdetve szent neved dicséretét!*